

ADRIAN
TCHAIKOVSKY

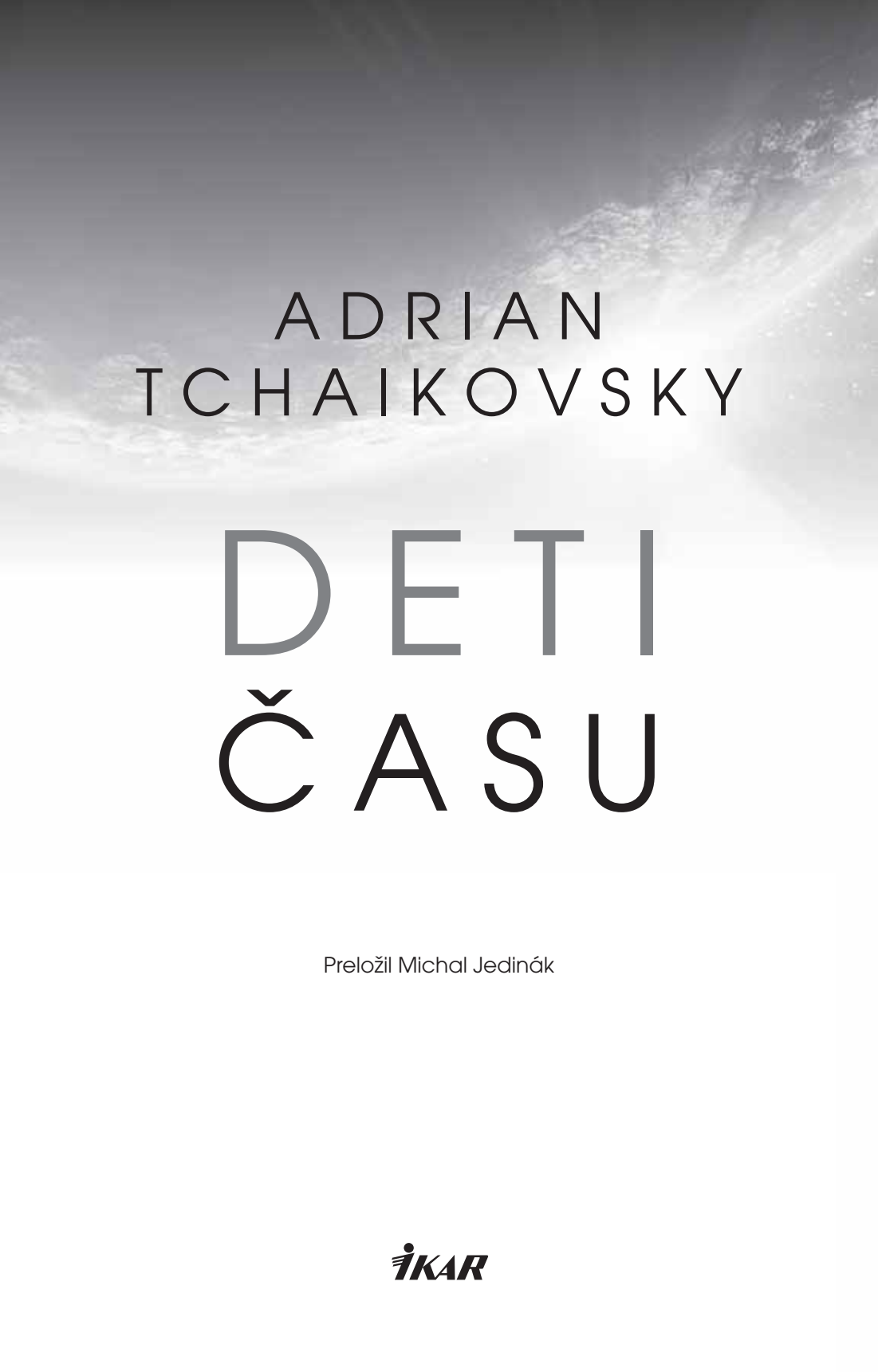


DETI ČASU



IKAR

KOMU PATŘÍ NOVÁ ZEM?



ADRIAN
TCHAIKOVSKY

DETI
ČASU

Preložil Michal Jedinák

IKAR

Adrian Tchaikovsky
THE CHILDREN OF TIME

Copyright © Adrian Czajkowski 2015
First published 2015 by Tor, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited
Translation © 2025 by Michal Jedinák
Cover Images © Shutterstock
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0199-2

Venujem Portii.

PodĎakovanie

Veľmi pekne ďakujem svojim vedeckým poradcom, okrem iných Stewartovi Hotstonovi, Justine Robsonovej, Michaelovi Czajkowskému, Maxovi Barclayovi a entomologickému oddeleniu Prírodopisného múzea v Londýne.

Ako zvyčajne ďakujem aj svojej manželke Annie, agentovi Simonovi Kavanaghovi, Petrovi Laverymu, Belle Paganovej a všetkým ostatným vo vydavateľstve Tor. Cením si všetku podporu, ktorú som dostal pre svoj hlboko a bizarne osobný projekt.

1

GENÉZA

1.1 Iba sud opíc

Stanica Brin 2 nemala okná. Rotácia znamenala, že „vonku“ bolo vždy „dolu“, pod nohami, mimo zorného poľa. Nástenné monitory projektovali príjemnú fikciu, zložený výhľad na svet pod nimi, ktorý ignoroval nepretržité otáčanie a zobrazoval planétu nehybne zavesenú v priestore: zelenú guľu podobnú modrej guľi domova vzdialeného dvadsať svetelných rokov. Zem bola svojho času tiež zelená, no jej odtiene medzičasom vybledli. Nikdy však asi nesvietila rovnako sýtou zeleňou ako táto nádherne zladená planéta, kde sa aj oceány ligotali smaragdovou farbou fytoplanktónu, ktorý zabezpečoval vyrovnanú hodnotu kyslíka v atmosfére. Aká jemná a mnohostranná úloha – budovať živý monument, ktorý zostane stabilný po celé nasledujúce geologické éry.

Planéta nemala s výnimkou astronomického označenia oficiálne pomenovanie, hoci podaktorí menej nápadití členovia posádky sa výrazne prikláňali k názvu „Simiana“. Doktorka Avrana Kernová sa na ňu dívala a v duchu na ňu myslela ako na Kernovej svet. Svoj projekt, svoj sen, svoju planétu. Rozhodla sa, že bude prvá z mnohých.

Toto je budúcnosť. Tu ľudstvo vykoná svoj ďalší veľký krok. Tu sa z nás stanú bohovia.

„Toto je budúcnosť,“ vyslovila. Jej hlas zarezonoval v zvukových centrách všetkých devätnástich členov posádky, hoci

pätnásť ich bolo pri nej v riadiacom centre. Centrum sa, pochopiteľne, nenachádzalo uprostred, teda v osi zbavenej gravitácie, okolo ktorej sa otáčali – tá slúžila na pohon, spracovávanie a prepravu nákladu.

„Tu ľudstvo vykoná svoj ďalší veľký krok.“ Vymýšľanie príhovoru jej za posledné dva dni zabralo viac času ako technické detaily. Len-len že nevyriekla aj vetu, ako sa z nich stanú bohovia, no napokon si ju nechala iba pre seba. *Pre šašov z Non Ultra Natura doma by bola príliš kontroverzná.* Okolo podobných projektov vzniklo aj bez toho viac než dosť rozruchu. Nezhody medzi súčasnými pozemskými frakciami siahali oveľa hlbšie – do sociálnej a ekonomickej oblasti – alebo sa jednoducho redukovali na *my* verzus *oni*, no Kernovej sa aj napriek rastúcim protestom podarilo pred rokmi dosiahnuť vypustenie Brina. Medzičasom sa z jej myšlienky stal svojím spôsobom obetný baránok rozporov ľudskej rasy. *Obyčajné rozhádané primáty. Dôležitý je pokrok. Naplnenie potenciálu ľudstva a iných foriem života.* Kernová vždy patrila k najzarytejším protivníckam narastajúceho konzervatívneho odporu, ktorý najvýraznejšie reprezentovala teroristická skupina *Non Ultra Natura*. *Keby bolo po ich, vrátili by sme sa do jaskýň. Späť na stromy. Celý zmysel civilizácie je prekračovanie hraníc prírody, vy otravní malí primitívi.*

„Stojíme, pravdaže, na pleciach iných.“ Presná fráza zaužívanej vedeckej pokory znela „na pleciach obrov“, lenže doktorka sa nedostala až sem kvôli tomu, že sa klaňala predchádzajúcim generáciám. *Trpaslíci. Stojím na pleciach mnohých, premnohých trpaslíkov,* pomyslela si a ledva zadržala zlovestný chechot, keď v duchu dodala: *Na pleciach opíc.*

Vyslala myšlienku a na jednom nástennom monitore a prieťahľových displejoch Vnútného oka celej posádky sa objavila schéma Brina 2. Chcela upriamiť ich pozornosť a prinútiť ich, aby náležite ocenili jej – pardon, ich – triumf. Tamto: ihlu centrálného jadra obklopoval prstenec života a vedy, ktorý tvoril ich svet v tvare anuloidu. Na jednom konci jadra sa črtala nepekná bub-

lina hliadkového modulu, ktorý čoskoro vypustia, aby sa z neho stala najosamelejšia a najdlhšie fungujúca prieskumná stanica vo vesmíre. Opačný koniec ihly zaberali Sud a Fľaša. Ich obsah tvorili opice a budúcnosť – v tomto poradí.

„Špeciálne musím poďakovať technickým tímom pod vedením doktorov Fallarna a Mediho za neúnavnú prácu pri pretváraní...” neúmyselne takmer povedala *Kernovej sveta*, „...cieľovej planéty, aby poskytli bezpečné a prívetivé prostredie nášmu veľkému projektu.“ Fallarn s Medim sa už, pravdaže, po pätnástich rokoch práce vydali na tridsať rokov trvajúcu spiatočnú cestu. Pripravovali však iba pódium pre Kernovú a jej sen. *Všetku prácu odviedli pre nás – pre mňa.*

Dvadsať svetelných rokov k domovu. Kým na Zemi uplynie dlhých tridsať rokov, Fallarn a Medi ich vo svojich chladných truhlách prežijú iba dvadsať. Letia takmer rovnako rýchlo ako svetlo. Aké zázraky dnes dokážeme!

Z jej pohľadu boli motory, ktoré ju poháňali bezmála svetelnou rýchlosťou, iba tuctovými nástrojmi na premiestňovanie vesmírom, ktorý čoskoro ovládne pozemská biosféra. *Pretože ľudstvo môže byť zraniteľnejšie, väčšie ako si dokážeme predstaviť, čoraz širšie rozhadzujeme svoje siete...*

Dejiny človečenstva balansovali na ostří noža. Tisícročia ignorancie, predsudkov, poverčivosti a zúfalého úsilia ich napokon priviedli k tomuto okamihu: ľudstvo stvorí nový vnímavý život na vlastný obraz. Nebude viac samo. Dokonca aj v nepredstaviteľne vzdialenej budúcnosti, po tom, čo Zem ľahne ohňom a popolom, sa medzi hviezdami bude šíriť jej dedičstvo – nekonečná a rozširujúca sa pestrosť života pozemského pôvodu, dostatočne rozmanitého, aby vzdoroval akýmkoľvek nástrahám až do smrti celého vesmíru – ba možno aj za ňu. *Aj keď zomrieme, budeme žiť v našich deťoch.*

Nech si NUN ďalej hlásajú, ako treba všetko stavať na jednu kartu ľudskej čistoty a nadradenosti, pomyslela si. Evolučne ich prekonáme. Necháme za sebou. Tento svet bude prvý z tisícov, ktorým vdýchneme život.

Pretože sme bohovia a cítime sa osamelí, tvoríme...

Situácia na Zemi bola zlá, prinajmenšom podľa dvadsať rokov starých snímok. Avrana si ľahostajne prezerala nepokoje, zúrivé diskusie, demonštrácie a násilnosti a hovorila si: *Ako sme to s toľkými hlupákmi v genofonde dotiahli tak ďaleko?* Lobisti z *Non Ultra Natura* tvorili iba najextrémnejšiu časť celej koalície ľudských politických frakcií – konzervatívci, filozofi, dokonca aj dogmatickí veriaci –, ktorá si pri pohľade na dosiahnutý pokrok povedala, že čo je veľa, to je veľa. Zubami-nechtami bojovali proti ďalším úpravám ľudského genómu, odstráneniu limitov umelej inteligencie a proti programom ako Avranin.

A predsa prehrávajú.

Teraformácia bude naďalej pokračovať inde. Kernovej svet bola iba jedna z mnohých planét, o ktorú sa zaujímali ľudia ako Fallarn a Medi, a ktoré premenia z nehostinných chemických balvanov, Zemi podobných iba približnou veľkosťou a vzdialenosťou od Slnka, na vyrovnané ekosystémy, po ktorých sa bude Kernová môcť prejsť bez ochranného odevu, iba s miernym nepohodlím. Po tom, čo opice dopravila na miesto a hliadkový modul odpoja, aby ich monitoroval, svoju pozornosť upriami na ostatné vesmírne klenoty. *Zasejeme do vesmíru všetky zázraky Zeme.*

V príhovore, ktorému sotva venovala pozornosť, prechádzala zoznamom mien odtiaľto aj z domova. Poďakovať sa však chcela predovšetkým sebe. Ona za toto bojovala. Umelá dlhovekosť jej umožnila viesť diskusiu naprieč niekoľkými prirodzenými ľudskými životmi. Ona sa sporila s finančníkmi, laboratóriami, akademickými sympóziami, ba aj v debatách na streamoch masovej zábavy, aby dosiahla svoje.

Ja som to dokázala. Budovala som vašimi rukami a merala vašimi očami, no myseľ bola iba moja.

Ústa sa jej pohybovali automaticky, slová ju nudili pravdepodobne väčmi než poslucháčov. Skutočné cieľové publikum si jej prejav vypočuje o dvadsať rokov, Zem dostane záve-

rečnú správu o tom, ako sa veci budú mať. Jej myseľ sa spojila s riadiacim centrom Brinu 2. *Stav systémov Suda*, vyslala staničnému počítaču. V poslednom čase sa z toho pre ňu stal takmer nervový tik.

V rámci tolerancie, odvetil počítač. Keby nazrela za strohé zhrnutie, videla by presné záznamy pristávacieho modulu, stav jeho pripravenosti vrátane životných funkcií desaťtisícového nákladu primátov, hrstky vyvolených, ktorí možno nezdedia Zem, ale určite zdedia planétu, nech už ju nazvú akokoľvek.

Sami jej vyberú meno, len čo vďaka evolučnému nanovírusu dosiahnu potrebný stupeň vývoja. Biotechnológovia odhadovali, že postačí tridsať alebo štyridsať generácií, kým opice skontaktujú hliadkový modul s jediným ľudským pasažierom.

K Sudu bola pripojená Fľaša, zariadenie na vypustenie vírusu, ktorý urýchli vývin opíc. Za jedno-dve storočia tak prekonajú fyzické aj mentálne prekážky, cez ktoré sa ľudstvo plahočilo milióny dlhých, nepriateľských rokov.

Ďalší ľudia, ktorým treba poďakovať. Avrana totiž nebola špecialistka na biotechnológie. Videla však špecifikácie a simulácie, a odborné systémy preskúmali teóriu a zhrnuli ju do pojmov, ktorým ona ako geniálna polyhistorka rozumela. Vírus bol však zjavne ohromujúcim výsledkom práce ľudského umu. Nainfikované jedince splodia potomstvo zmutované viacerými užitočnými spôsobmi: väčší a zložitejší mozog, adekvátne väčšie telo, pružnejšie behaviorálne dráhy, rýchlejšie učenie... Vírus dokonca rozozná prítomnosť infekcie v iných jedincoch rovnakého druhu a podporí selektívne križenie. Najlepší z najlepších dajú život ešte lepším. Bola to celá budúcnosť v mikroskopickej škrupine, vo svojej priamosti takmer rovnako bystrá ako tvory, ktoré bude zdokonaľovať. S genómom hostiteľa bude interagovať na hlbokaj úrovni, replikovať sa v jeho bunkách ako organela a prechádzať na jeho potomstvo, až kým celý druh nepodľahne benevolentnej nákaze. Bez ohľadu na to, akou veľkou zmenou opice prejdú, vírus sa prispôsobí každému ge-

nómu, na ktorý natrafí, bude improvizovať, analyzovať a modelovať čokoľvek zdedí dovtedy, kým nevznikne čosi, čo sa dokáže pozrieť do očí svojich stvoriteľov s porozumením.

Ľudí doma presvedčila opisom, ako kolonisti pristanú na planéte, zostúpia z nebies ako bohovia k svojim novým uctievačom. Stvoriteľov namiesto drsného, neskrotného sveta privíta rasa vyvinutých, vnímavých pomocníkov a služobníkov. Hovorila to pred pozemskými výbormi a komisiami, no pre ňu samu to nikdy nebol hlavný cieľ. Kernovú zaujímali opice a čo sa z nich stane.

Bola to jedna z vecí, pre ktoré sa členovia NUN najviac rozhorčovali. Vykrikovali, že chcú vytvoriť superbytosti z obyčajných zvierat. V skutočnosti namietali po vzore rozmazaných detí proti tomu, že by sa mali s opicami deliť o pozornosť. Ľudstvo sa ako jedináčik dožadovalo výhradného záujmu zo strany vesmíru. Podobne ako mnohé iné projekty, ktoré získali politický náboj, aj vývoj vírusu sprevádzali protesty, sabotáže, terorizmus a vraždy.

A predsa sme napokon porazili vlastné primitívne pudy, s uspokojením si hovorila Kernová. V urážkach, ktoré jej NUN adresovali, bolo, pravdaže, aj malé zrunko pravdy, pretože na kolonistoch a neoimperialistických snoch jej súputníkov jej vôbec nezáležalo. Chcela stvoriť nový život, rovnako na svoj obraz ako na obraz ľudstva. Zaujímalo ju, čo sa vyvinie, aká spoločnosť s akými vedomosťami vznikne, keď dajú opiciam voľnú ruku. Pre Avranu Kernovú bol cenou, odmenou za využitie vlastnej geniality pre dobro ľudskej rasy, práve tento experiment, toto planetárne „čo ak“. Jej úsilie otváralo možnosti pre celú sieť teraformovaných svetov, no prvorodený mal patriť iba jej – domov pre nových ľudí.

Všimla si ticho naplnené očakávaním a uvedomila si, že dokončila prejav a všetci si myslia, že zbytočne graduje napätie vo chvíli, ktorá nepotrebuje pozlátku.

„Pán Sering, ste na mieste?“ opýtala sa cez kanál otvorený pre všetkých. Sering bol dobrovoľník, muž, ktorého opustia.

Dlhé roky bude krúžiť okolo ich laboratória veľkosti planéty, ponorený do hlbokého studeného spánku, až kým nepríde čas, aby sa stal mentorom novej rasy vnímajúcich primátov. Takmer mu závidela, pretože Sering uvidí, vypočuje si a zažije udalosti ako nijaký človek pred ním. Bude nový Hanumán – opičí boh.

Takmer mu závidela, no v konečnom dôsledku Kernová dávala prednosť odchodu, aby sa mohla pustiť do nových projektov. Iní nech sa stanú bohmi jednotlivých svetov. Ona skrotí hviezdy a postaví sa na čelo panteónu.

„Nie, nie som na mieste,“ Aj Sering bol zjavne presvedčený, že si zaslúži širšie publikum, lebo jej odpovedal cez všeobecný kanál.

Kernová pocítila bodnutie zlosti. *Nemôžem fyzicky robiť všetko sama. Prečo ľudia tak často podliezajú moje štandardy, keď sa na nich spolieham?* Iba k Seringovi vyslala: „Nechcete mi vysvetliť dôvod?“

„Dúfal som, že sa mi naskytne možnosť na krátky príhovor, doktorka Kernová.“

Vedela, že na dlhý čas to bude jeho posledný kontakt s vlastným druhom, preto to považovala za vhodné. A ak odvedie dobrú prácu, ešte väčšmi upevní jej povest'. Hlavný komunikačný kanál však držala pevne v hrsti a Seringove slová púšťala s niekoľkosekundovým oneskorením pre prípad, že by priveľmi podľahol sentimentalite alebo vyslovil niečo nevhodné.

„Stojíme na križovatke ľudských dejín,“ doľahol k nej vždy mierne trúchlivý Seringov hlas a od nej pokračoval k všetkým ostatným. Jeho obraz videli v prehľadových displejoch Vnúterného oka. Svetlooranžový golier ochrannej kombinézy mal vytiahnutý pod bradu. „Ako si viete predstaviť, kým som sa podujal na svoju misiu, dlho a intenzívne som rozmýšľal. No niektoré veci sú príliš dôležité. Niekedy sa musíte zachovať správne za každú cenu.“

Kernová spokojne prikývla. *Buď poslušná opička a rýchlo skonči, Sering. Niektorí musíme pracovať na svojom odkaze.*

„Hoci sme prešli veľký kus cesty, ustavične sa dopúšťame najstarších omylov,“ tvrdohlavo pokračoval Sering. „Stojíme tu s vesmírom na dosah ruky, no namiesto toho, aby sme predlžovali vlastný osud, podieľame sa na vlastnej zastaranosti.“

Na okamih mu nevenovala plnú pozornosť a kým si uvedomila, čo povedal, slová sa dostali až k posádke. Zaregistrovala šum znepokojených správ aj šepot ľudí najbližšie k nej. Doktor Mercian jej na inom kanáli poslal varovnú správu: „Prečo je Sering v strojovni?“

Sering nemal byť v strojovni ihly, ale v hliadkovom module, pripravený zaujať svoje miesto na obežnej dráhe – a v histórii.

Odstrihla ho od posádky a vyslala k nemu zlostnú otázku, čo si myslí, že robí. Vo vizuálnom poli sa na ňu chvíľu mlčky díval Seringov avatar, potom zosynchronizoval pery so zvukom mužovho hlasu.

„Treba vás zastaviť, doktorka Kernová. Vás a vám podobných – nových ľudí, nové stroje, nové druhy. Sama ste povedali, že ak tu uspejete, vrhnete sa na nové svety a viem, že už teraz ich teraformujú. Tu sa to skončí. *Non Ultra Natura!* Nič okrem prírody.“

Vzácný čas, ktorý mohla využiť na pokusy odradiť ho, zbytočne vyplytvala na osobné urážky, kým opäť neprehovoril.

„Odrezal som vás, doktorka. Môžete urobiť to isté, no nateraz budem rozprávať ja a vy ma nebudete prerušovať.“

Snažila sa prevziať kontrolu, pátrala v riadiacich počítačových systémoch, čo vykonal, lenže Sering ju odstavil elegantne a selektívne. Na mentálnej schéme sa jej nezobrazovali celé časti staničných systémov, a keď sa na ne pýtala počítača, odmietol uznať ich existenciu. Pre misiu neboli kľúčové ako Sud, Fľaša alebo hliadkový modul, preto ich každý deň nekontrolovala ako posadnutá.

Pre misiu možno neboli nevyhnutné, ale pre stanicu áno.

„Znefunkčnil bezpečnostné poistky reaktora,“ hlásil Mercian. „Čo sa deje? Čo hľadá v strojovni?“ V hlase mal znepoko-

jenie, no nie otvorenú paniku, čo bol dobrý indikátor nálady posádky.

V strojovni je preto, lebo jeho smrť v nej bude okamžitá a absolútna, teda pravdepodobne aj bezbolestná, odhadovala Kernová. Na prekvapenie ostatných sa už dala do pohybu. Mierila nahor, vliezla do prístupovej šachty k štíhlemu centrálnemu pilieru stanice a vzdŕaľovala sa od vonkajšieho podlažia, ktoré zostávalo „dolu“, iba kým bola blízko neho. Unikala od falošnej gravitačnej studne k dlhej ihle, okolo ktorej sa otáčali. Vníkala záplavu čoraz znepokojenejších správ. Prenasledovali ju hlasy a Avrana vedela, že niektoré sa vyberú za ňou.

Sering bezstarostne pokračoval: „Toto nie je ani začiatok, doktorka Kernová.“ Hlas mal aj napriek rebélii naďalej úctivý. „Doma sa to už zrejme začalo. Pravdepodobne je po všetkom. O niekoľko rokov sa zo Zeme možno dopočujete, že budúcnosť si vzali do rúk opäť ľudia. Nie vyvinuté opice, doktorka Kernová. Nie počítače podobné bohom. Nijaké mutácie ľudskej podoby. Vesmír bude náš, ako sme zamýšľali a ako bolo odjakživa naším osudom. Naši agenti prevzali iniciatívu na všetkých kolóniách v slnečnej sústave aj mimo nej. Chopili sme sa moci a iste je vám jasné, že so súhlasom väčšiny, doktorka Kernová.“

Bola čoraz ľahšia, rútila sa „hore“, z ktorého sa stávalo „vnútri“. Vedela, že by mala Seringa preklínať, lenže čomu by to prospelo, keby ju ani nepočul?

K bezťažovému stavu dutého interiéru ihly nemala ďaleko. Ocitla sa pred voľbou: buď zamieri k strojovni, kde sa Sering nepochybne postaral, aby ho nik nerušil, alebo opačným smerom. Preč – vo veľmi konečnom zmysle.

Dokázala by prekonať všetky Seringove zábrany. Plne dôverovala prevahe svojich schopností. Vyžadovalo by si to však čas. Keby sa vrhla do ihly v ústrety Seringovi, jeho nástrahám a uzavretým bariéram, čas by nestál na jej strane.

„A ak nás vládnuce elity odmietnu, doktorka Kernová,“ ďalej jej plynul do uší odporný hlas, „budeme bojovať. Ak musíme získať ľudský osud späť násilím, urobíme to.“

Ledva vnímala jeho slová, no do mysle sa jej vkrádal ťadový pocit strachu. Nie z nebezpečenstva, ktoré hrozilo jej a Brinu 2, ale z toho, čo hovoril o Zemi a kolóniách. *Vojna? Nemožné. Ani NUN by hádam...* Došlo, pravdaže, k incidentom – vraždám, výtržnostiam, bombovým útokom. Celá základňa na Európe bola ohrozená. NUN však pľuli do nevyhnutnej búrky zjavného predurčenia. Vždy o tom bola presvedčená. Podobné vzplanutia predstavovali posledné krčie nedovyvinutého ľudstva.

Obrátila sa opačným smerom a vzdľaľovala sa od strojovne, akoby stanica poskytovala dostatok miesta na únik pred nastávajúcím výbuchom. Uvažovala však celkom racionálne. Vedela presne, kam ide.

Pred ňou sa črtal kruhový portál hliadkového modulu. Až keď ho uvidela, pochopila, že časť jej mysle, na ktorú sa spoliehala pri zložitých kalkuláciách, medzičasom naplno pochopila aktuálnu situáciu a rozpoznala jedínú nepatrnú, ale reálnu cestu k záchrane.

Sering mal byť tu, na pomalom člne do budúcnosti, ktorý by jeho príčetné ja pilotovalo. Kernová prikázala dverám, aby sa otvorili, a s úľavou zistila, že zariadenie, ktoré patrilo do jeho kompetencie, Seringove vrtochy nezasiahli.

Nastal prvý výbuch a Avrana si myslela, že aj posledný. Stanica okolo nej škripala a prudko sa otriasala, no strojovňa zostala stabilizovaná, čo dokazoval fakt, že doktorku nerozmetalo na atómy. Opäť sa pripojila k horúčkovitým rozhovorom posádky. Sering zamínoval únikové moduly. Nechcel, aby sa niekto vyhol osudu, ktorý si zvolil pre seba. Mohol zabudnúť na hliadkový modul?

Explodujúce moduly vychýlia Brin 2 z kurzu buď smerom k planéte, alebo do otvoreného vesmíru. Musela sa dostať do bezpečia.

Dvere sa na jej rozkaz otvorili a Avrana prikázala počítaču hliadkového modulu skontrolovať dokovací mechanizmus. Vnútro bolo veľmi malé, zmestila sa doň len hiber-

načná truhla – *nemysli na ňu ako na truhlu!* – a sprievodné systémy.

Počítač jej kládol otázky, pretože nebola správna osoba a nemala na sebe správnu kombinézu potrebnú na predĺžený ľadový spánok. *Lenže ja nemám v úmysle trčať tu stáročia, iba dosť dlho, aby som sa zachránila!* Rýchlo výsluch zrušila a diagnostika zatiaľ identifikovala Seringove zásahy, či skôr vylučovacou metódou odhalila časti uvoľňovacieho procesu, pred ktorými oslepil počítač.

Zvuky zvonka naznačovali, že najrozumnejšie by bolo prikázať dverám, aby sa zavreli, a uzamknúť systémy, aby k nej nikto neprenikol.

Vliezla do hibernačnej schránky a približne vtedy sa ozval buchot. Ostatní členovia posádky došli k rovnakému poznaniu ako ona, ibaže trochu neskôr. Zablokovala prijímanie správ. Vypla aj Seringa, ktorý by jej určite nepovedal nič užitočné. Lepšie bude nedeliť sa o hlavu s nikým okrem riadiacich systémov.

Netušila, koľko času jej zostáva, ale konala s typickou vyváženosťou medzi rýchlosťou a precíznosťou, ktorá ju dostala tam, kde je. *Do vedenia stanice Brin 2 aj do tohto hliadkového modulu. Som veľmi bystrá zatratená opica.* Tlmené búchanie znelo nástojčivejšie, ale v module bolo miesto iba pre jednu osobu. Srdce mala vždy chladné, no teraz zistila, že ho musí schladiť ešte väčšmi a nemyslieť na mená, a tváre oddaných kolegov a kolegýň, ktoré spolu so Seringom odsúdili na explozívnu smrť.

Ktorej som zatiaľ sama neunikla, pripomenula si. Vtom získala provizórne riešenie na uvoľnenie dokovacieho mechanizmu, ktoré obchádzalo Seringove tieňové systémy. Bude fungovať? Nemala príležitosť otestovať ho a na iné možnosti neprišla. Tušila, že ani času nemá nazvyš.

Uvoľniť, prikázala počítaču a krikom odmietla všetky spôsoby, ktorými bol naprogramovaný opýtať sa: „Ste si istá?“, až kým necítila, ako sa mechanizmy okolo nej rozhybali.

Počítač ju chcel podľa plánu okamžite uspať, ale prinútila ho čakať. Ak sa kapitánka nepotopí s loďou, bude aspoň z diaľky pozorovať jej koniec. *Aká vzdialenosť postačí?*

O jej pozornosť sa medzitým bili tisíce správ. Každý člen posádky s ňou chcel hovoriť, ale Kernová im nemala čo povedať.

Ani hliadkový modul nemal okná. Keby o to stála, mohol jej ukázať priehľadový displej s rýchlo ustupujúcim Brinu 2, kým jej malá kapsula života klesala na vopred naprogramovanú orbitu.

Opäť sa vrátila k systémom stanice, jej vnútorné komunikačné kanály zosilňovalo riadiace centrum Brinu, a prikázala im: *Vypustite Sud*.

Rozmýšľala, či príkaz iba zle načasovala, no pri spätnom pohľade to bola pravdepodobne Seringova prvá a dôslednejšie vykonaná úloha – dosť nenápadná, aby ju pri kontrole prehliadla, pretože mechanické uvoľnenie Flaše a Sudu bolo, samozrejme, prakticky mimo jej záujmu. *Na pleciach iných*, povedala v príhovore, no nepomyslela pritom na ľudí, ktorí stáli v pyramíde úspechu pod ňou. Pritom aj najnižší z nich museli súhlasiť, že ponesú jej váhu, inak by sa celá pyramída rozpadla.

Záblesk nevidela vo Vnútornom oku, ale vďaka krátkej mozaike správ o škodách z počítačov Brinu 2. Všetci kolegovia, stanica, zradca Sering a celá jej práca sa v okamihu premenili na rýchlo sa rozpadávajúci oblak trosiek, jemný výdych rozptyľujúcej sa atmosféry s neidentifikovateľnými organickými zvyškami.

Uprav kurz a stabilizuj let. Očakávala tlakovú vlnu, ale hliadkový modul sa vzdialil dostatočne a energia a hmota Brinu 2 boli v pomere k vzdialenosti natoľko nepatrné, že na zotrvanie modulu na predurčenej obežnej dráhe neboli potrebné takmer nijaké úpravy.

Vizuál. Pripravila sa na výjavy skazy, no z toľkého odstupu nevidela takmer nič. Iba záblesk. Malý spálený čln so všetkými svojimi myšlienkami a priateľmi.

V konečnom dôsledku nešlo napokon o nič iné ako o sud priveľmi vyvinutých opíc. Z tej vzdialenosti, na nesmierne rozľahlom a ľahostajnom pozadí celého vesmíru, sa dalo ťažko odhadnúť, či na ich úsilí vôbec niekedy záležalo.

Núdzový signál, prikázala. Na Zemi budú potrebovať vedieť, čo sa stalo. Že po ňu musia prísť a zobudiť ju ako Snehu-lienku. Je predsa doktorka Kernová! Stelesnená budúcnosť ľudskej rasy. Potrebujú ju.

Signál doletí na Zem za dlhých dvadsať rokov. Oveľa dlhšie potrvá cesta záchranného tímu, aj keby ho vybavili najlepšími fúznymi motormi schopnými dosiahnuť tri štvrtiny rýchlosti svetla. No jej telo tak dlho – ba aj dlhšie – v chladnom spánku vydrží.

O niekoľko hodín videla koniec. Sud dorazil k atmosfére planéty.

Nepohyboval sa na plánovanej dráhe. Výbuch Brinu 2 ho odvrhol po dotýčnici, takže iba náhodou neodletel do večnej prázdnoty. Nákladu by to bolo každopádne jedno. Sud horel, ako rozpálený meteor prenikal atmosférou zeleného sveta. Pomyslenie, akú hrôzu musia prežívať primáty, keď zomierajú v strachu a plameňoch, Kernovú dojalo väčšmi ako smrť ľudí. *Nepovažoval by to Sering za potvrdenie, že mal pravdu?*

Silou zvyku a nadbytočnej profesionálnej dôslednosti lokalizovala Fľašu. Sledovala, ako menšia kapsula letí cez atmosféru v miernejšom uhle a doručuje svoj virálny náklad na svet bez opíc, ktorým bol určený.

Vždy môžeme priniesť nové opice. Bola to zvláštna mantra, no Kernovej zlepšila náladu. Evolučný vírus pretrvá tisícročia. Projekt prežije zradu a smrť svojich stvoriteľov. Osobne sa o to postará.

Sleduj zmenu v rádiosignáloch. Zobuď ma, keď ju začuješ, inštruovala modul.

Počítaču sa to nepáčilo. Požadoval presnejšie parametre. Kernová rozmýšľala nad perspektívami vývoja doma na Zemi,

ktoré sa jej mohli týkať. Pokúšať sa všetky odhadnúť by sa rovnalo snahe o predpovedanie budúcnosti.

Tak mi daj možnosti.

Priehľadový displej zaplavili alternatívy. Počítač modulu bol veľmi sofistikovaný a vďaka svojej zložitosti dokázal predstierať vedomie, ktoré naozaj nemal.

Nahraj ma, zavelila. Nebola to najpríjemnejšia myšlienka na svete, no netvrdila vždy, že život by bol oveľa jednoduchší, keby mohla všetko riadiť sama? Modul mohol do počítača uložiť obraz jej vedomia. Nie celkom dokonalá kópia by vytvorila hybrid Kernová-počítač, ktorý by dokázal reagovať na vonkajšie udalosti vďaka simulácii jej najlepšieho odhadu. Narýchlo prebehla varovania a poznámky špičkovej technológie, ktorú sa chystala prvý raz vyskúšať. Predpoveď naznačovala, že sieť UI časom lepšie absorbuje Kernovej uložené vedomie a hybrid bude schopný čoraz jemnejších rozlíšení. Konečný výsledok bude potenciálne bystrejší a zdatnejší ako súčet jednotlivých spojených častí človeka, a stroja.

Spusti proces, prikázala, ľahla si a čakala, kedy jej začne modul skenovať mozog. *Len aby záchranný tím vyslali čo najskôr.*